

βρασταριὰ ἡ, ἀμάρτ. βρασταρά Α.Κρήτ. βρα-
σταρὲ Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βραστάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ά.

Θερμὸν λουτρὸν μετὰ εὐδῶν χόρτων χρήσιμον ὡς
μέσον θεραπευτικὸν εἰς πολλὰς ἀσθενείας.

βραστασιὰ ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραστός παρεκταθὲν εἰς -ασιὰ κατὰ
τὸ συνών. ζεστασιὰ.

Θερμὸν περιβάλλον. Συνών. ζεστασιὰ.

βραστερὸς ἐπιθ. σύνηθ. βραστιρὸς βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

1) Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ βράζῃ εὐκόλως, ὁ ψηνό-
μενος ταχέως, ἐπὶ ὁσπρίων σύνηθ.: Ἀρακᾶς βραστερός.
Φάβα βραστερή. Φασόλια βραστερά. Συνών. βλασερός
1, εὐκολόβραστος, καλόβραστος, καλόψανος, ἀντίθ.
ἀνέψανος, κακόβραστος. 2) Ὁ ζέων θερμῶς. (Σκοπ.)
κ. ἀ.: Βραστερὸ νερό. 3) Ὁ μόλις ἐξεληθὼν τοῦ κλιβά-
νου, ὁ ἔτι λίαν θερμὸς, ἐπὶ ἄρτου Λεξ. Δημητρ. Συνών.
βλασερός 2, ζεστός, καυτός. 4) Θερμὸς, ἐπὶ τό-
που Ρόδ.: Βραστερὸ μέρος. 5) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος ψῦ-
χος, ἐκεῖνος ποῦ δὲν κρυώνει Ρόδ.: Βραστερὸς ἄνθρωπος.

βράστη ἡ, Κάρπ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ.
Σύμ. Τῆλ. ἰβράστη Λυκ. (Λιβύσσ.) βράστα Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) βραστά Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραστός. Ἡ λ. καὶ μεσν. Τὸ βράστα
κατὰ τὸ ζέστα, τὸ δὲ βραστά κατ' ἐπίδρασιν τῶν ὀξυ-
τονουμένων εἰς -ὰ Ἰταλικῶν οὐσ., ὅσον *infermità*,
libertà, *malignità* κττ.

Α) Κυριολ. 1) Πυράκτωσις ἰδίως μετάλλου Κάρπ.:
Παροιμ. φρ. Πάνω 'ς τὴν βράστη κολλᾷ τὸ σίερον (διὰ τὴν
σημ. ἰδ. βράσι 2). 2) Θερμότης, καύσων Κάρπ. Κύπρ.
Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ.: Ἀρκίνησεν νὰ
'πολαχανιάζῃ 'ποὺ τὴν βράστην Κύπρ. Ἐβρασιν ἡ ράχι
του κ' ἰγύριβγιν νήσκουν νὰ κάτση γιὰ νὰ φυλαχτῇ ἀπ'
τοῦ νήλιου τὴν ἰβράστην Λιβύσσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ.
Θανατ. Ρόδ. στ. 517 (ἐκδ. G Wagner σ. 48) «χάνει καὶ ἀπο-
λένει τον εἰς κρύον κ' εἰς τὴν βράστην». Συνών. ζέστη.

3) Πυρετός Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. Λυκ.
(Λιβύσσ.) Ρόδ. Σύμ.: Ὁ ἄρρωστος ἔχει πολλὴν βράστην
Ρόδ. Τὸν τσάκωσε πάλιν ἡ βράστη αὐτόθ. Τὸ μωρὸν τὸ
ἄφησε ἡ βράστη Κύπρ. 4) Φυλακὴ (ἐκλαμβανομένη ὡς
μέρος θερμὸν) Κύπρ.: Ἐκάτσαν τον 'ς τὴν βράστην.

Β) Μεταφ. 1) Γενετήσιος ὀργασμός, ἐπιθυμία πρὸς
συνουσίαν Κύπρ.: Ἐδεῖ πολ-λὴν βράστην. 2) Τὸ ὀξύ-
τατον σημεῖον καταστάσεώς τινος, ἀκμὴ Κύπρ. Ἡ σημ.
καὶ μεσν. πβ. Ἀχιλλ. στ. (162 ἐκδ. Hesselting) «βράστη
τοῦ πολέμου».

Πβ. βράσι, βρασά, βρασίλα, βράσιμο, βρασίος,
βράσμα, βρασμός.

βραστήρας ὁ, Ἀθῆν. βραστήρα ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ λογίου οὐσ. βραστήρ.

1) Λέβης ἐντὸς τοῦ ὁποίου διὰ τοῦ κάτωθεν διοχε-
τευομένου ἀτμοῦ βράζεται ζάχαρις πρὸς παρασκευὴν σι-
ραίου. 2) Δεξαμενὴ ἐντὸς τῆς ὁποίας ζυμοῦται ὁ στα-
φιδόκαρπος καὶ μεταβάλλεται εἰς γλεύκος.

βραστικός ἐπιθ. Κύπρ. βραστικό τό, Ἰκαρ. Κρήτ.
Χίος.

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. βραστικός.

1) Θερμὸς Κύπρ.: Ἄσμ.

Θέλει τὸ σπῖτιν παστρικόν, θέλει το νὰ 'ν' τῶαι βραστικόν.
Συνών. ζεστός. 2) Οὐδ. οὐσ., βραστάρει 1, ὁ ἰδ., Ἰκαρ.
Κρήτ. Κύπρ.

βραστογαλιὰ ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Ἡλ. Μαζαίικ. Τρίκκ.
Φεν.) κ. ἀ. βραστουγαλιὰ Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καὶ τοῦ οὐσ. γάλα ἡ ἐκ τοῦ
οὐσ. βραστόγαλο κατὰ παρέκτασιν ὡς ἀβγογαλιὰ, ἀλευ-
ρογαλιὰ, ἀρμυρογαλιὰ, πρωτογαλιὰ κττ.

Γάλα βρασμένον μὲ ἄλας χρησιμεῖον ὡς κυρία τροφὴ
τῶν ποιμένων. Συνών. βραστόγαλο.

βραστόγαλο τό, Κρήτ. κ. ἀ. βραστόσσα Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Βραστογαλιὰ, ὁ ἰδ.

βραστοκούκκια τά, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καὶ τοῦ οὐσ. κουκκιά πληθ.
τοῦ κουκκί.

Κουκκιά ὠμά, τὰ ὁποῖα διατηροῦμενα ἐπὶ πολὺν χρό-
νον εἰς τὸ ὕδωρ καὶ καθιστάμενα μαλακὰ τρώγονται κατὰ
τὰς νηστησίμους ἡμέρας (ἡ σημ. κατὰ παρασυρρετισμὸν
πρὸς τὸ βράζω, βραστός). Συνών. βρεχτάδια, βρε-
χτάρια, βρεχτοκούκκια.

βραστολάχανο τό, ἀμάρτ. βραστολάχανου Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καὶ τοῦ οὐσ. λάχανο.

Ἀγριὸν τι χόρτον, τὸ ὁποῖον τρώγεται βραζόμενον.

βραστολογῶ ἀμάρτ. βραστολοῶ Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βραστολόγος.

Μένω κατ' οἶκον ἢ εἰς μέρος θερμὸν πρὸς προφύλα-
ξιν ἀπὸ τοῦ ψύχους: Ἄς ἡβραστολοηθῇ νὰ τοῦ περάσῃ
τὸ καταρρικό.

βραστονέρι τό, Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βραστός καὶ τοῦ οὐσ. νερό. Τύπος
βραστόνερον παρὰ Σομ.

Ὑδωρ ὄχι ψυχρὸν, ἀλλὰ θερμὸν: Αὐτὸ τὸ νερὸ δὲν
πίνεται, γιὰτ' εἶναι βραστονέρι. Συνών. βρασονέρι.

βραστός ἐπιθ. κοιν. ἰβραστός Λυκ. (Λιβύσσ.) βρα-
στὲ Τσακων. βρασός Ἡπ. (Χιμάρ. κ. ἀ.) βραστή ἡ,
Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.)

Τὸ μεσν. ἐπιθ. βραστός. Διὰ τὸν τύπ. ἰβραστός τοῦ
Λιβύσσ. πβ. τὰ αὐτόθι ὁμοία ἰβράστη, ἰγλυκειά,
ἰγλῶσσα, ἰστιγνή (στιγμὴ) κττ.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ζέων, ἐπὶ ὑγρῶν ἐν γένει κοιν.:
Καφὲς βραστός. Βραστὸ γάλα - νερὸ κττ. κοιν. || Φρ. Τοῦ
'ρθε σὰν τοῦ σκύλλου τὸ βραστὸ νερὸ (ἐπὶ τοῦ παρὰ προσ-
δοκίαν περιφρονηθέντος ἢ προσβληθέντος) Κρήτ. Συνών.
ζεματιστός, καυτός. β) Ὁ ἐν τετηκνίᾳ καταστάσει
εὐρισκόμενος πολλαχ.: Μολύβι βραστό. γ) Ὁ ὑποστάς
ζύμωσιν Πελοπν. (Κορινθ.): Βραστὸ κρασί (οἶνος παρα-
σκευαζόμενος διὰ τῆς ζυμώσεως τοῦ γλεύκους μετὰ τῶν
στεμφύλων). 2) Ἐφθός ἐν ὕδατι, βρασμένος κοιν.:
Γάλλος βραστός. Κόττα βραστή. Κρέας - ψάρι βραστό. Ἀβγά
βραστά κοιν. || Φρ. Βραστὸ ξύλο (τὸ εἰσαγόμενον εἰς συ-
σκευὴν πλήρη θερμοῦ ὕδατος διὰ νὰ καμφθῇ καὶ δὴ τὸ
κεκαμμένον, τὸ στραβόξυλο) Ναύστ. 3) Θερμὸς, ζε-
στός Κύπρ. Ρόδ. κ. ἀ.: Βραστὸ ψωμί Κύπρ. Βραστή πέ-
τρα αὐτόθ. Βραστός ἀέρας Ρόδ. || Φρ. Κάτσε 'ς τὰ βραστά